



TEAM MORTIS

GRAFSTEMMEN

BJORN VAN DEN EYNDE

Eerder in deze reeks verschenen:

Het Romeo & Juliet Mysterie

De Bende van Venus

Het Dodenspel

De Zwarte Zon

Kristalkinderen

Bloedlijst

De Spiegelmoorden

Engel des Doods

Blind Verdriet

De Slaventocht

Stille Waters

Meisje van Glas

TEAM MORTIS

GRAFSTEMMEN

BJORN VAN DEN EYNDE

P E L C K M A N S

*Team Mortis bestaat 10 jaar.
Met dank aan alle lezeressen en lezers die de tocht mee beleven.
Met dank aan Dione, Marie, Olivia, Roger en Anita voor de steun.
Met bijzondere dank aan Jos Baeckens en de mensen van wat ooit Bakermat was,
die tien jaar geleden Team Mortis mee tot leven brachten.*

Eerste druk: oktober 2022

© 2022, Bjorn Van den Eynde en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: Peer De Maeyer
Omslagbeeld: Adobe Stock
Vormgeving: BECO DTP-Productions
Foto auteur: Sacha Kleinblatt

D/2022/0055/283
ISBN 978 94 6401 889 9
NUR 284/285

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 twitter.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

'Het lijkt alsof hij tegen me praat, vanuit zijn graf.'

Erika Storm. Over Marco Salvi.

PROLOOG

MACK THE KNIFE

S teeds dieper zakten zijn voeten weg in de modder. Het water van de Main weerspiegelde de maan en omsloot zijn enkels. De kou sloeg door zijn hele lichaam.

De negentienjarige Bernd Geisler ging op zijn knieën zitten en zette zijn geboeide handen op de stenen voor zich. Op deze plaats stroomde de rivier door de wildernis, maar een kilometer of vijf verderop doorkruiste het water het levendige centrum van Frankfurt, Duitsland. Daar moest hij naartoe, alleen daar zou hij veilig zijn.

Van de met cultuur doordrongen stad was hier niets te merken. Hier was er enkel duisternis, angst en verdriet. Bernd wist niet of hij tijdens zijn vlucht überhaupt iemand zou vinden die hem kon helpen.

De tiener was verdoofd. De bloedende bijtsporen in zijn nek deden geen pijn, hoewel het leek alsof hij door een haai was aangevallen. Bernd had geluk gehad dat hij zijn ontvoerder van zich af had kunnen slaan en kon vluchten, net op het moment dat die naar hem was teruggekeerd, waarschijnlijk om hem te vermoorden. Dat zijn onbekende belager zichzelf Mack the Knife noemde, boezemde Bernd nog meer angst in.

Hij kende het gelijknamige liedje maar al te goed. Het was een *murder ballad* uit het honderd jaar oude muzikale drama *The Threepenny Opera*, geschreven door Kurt Weill en Bertolt Brecht, en meest bekend in de versie van Bobby Darin.

*Oh the shark, babe, has such teeth, dear
And it shows them, pearly white
Just a jackknife has old MacHeath, babe
And he keeps it out of sight*

Het liedje vertelt het verhaal van de moordenaar MacHeath, bijgenaamd 'Mack the Knife', die wordt voorgesteld als een dodelijke haai met parelwitte tanden. Een monster dat een vouwmes bij zich heeft, maar het verbergt tot hij het gebruiken kan om zijn slachtoffers om te leggen.

Bernd had nooit gedacht dat hij zelf ten prooi zou vallen aan die bekende theaterfiguur.

Hij wist dat hij moest zien te ontkomen, die nacht. Als Mack hem opnieuw te pakken kreeg, dan zou Bernd het nooit overleven... net zoals iedereen in het liedje.

De rimpelingen op het water van de Main vielen even stil. Tot zijn ontsteltenis zag Bernd dat zijn gezicht overdreven gemaquilleerd was: rouge en mascara, geaccentueerde ogen en knalrode lippen. Hij zou het zelf niet beter gedaan hebben, ondanks al zijn ervaring met theaterkostuums, make-up en acteerwerk.

Hij had zich eerder al afgevraagd waarom zijn ontvoerder hem in een klassiek krijstreepkostuum had gestopt, waarmee Bernd recht uit 1920 kon zijn gekomen. Door de glitter en glamour, het kostuum en de make-up had hij het gevoel dat hij de hoofdrol speelde in een luguber toneelstuk. De spotlight was nu op hem gericht.

*You know when that shark bites with his teeth, babe
Scarlet billows start to spread*

Net zoals in het nummer druppelde bloed het water in en verspreidden rode golven zich op het oppervlak.

Bernd hoorde de oeverstenen achter zich kraken toen iemand dichterbij kwam. Hij draaide zich geschrokken om. Zijn belager droeg een spierwit theatermasker, donkere kleren en fluwelen hand-

schoenen. Bernd kon niet eens zien of er een jongen of een meisje achter de vermomming schuilging, of waarom de persoon zichzelf Mack the Knife noemde.

‘Bitte... Ik wil niet dood. Alsjeblieft. Ik wil niet sterven. Laat me alsjeblieft gaan.’

De gemaskerde schudde enkel zijn hoofd, nam Bernd bij zijn handboeien vast en sleurde hem hardhandig de bossen weer in, naar de plek vanwaar hij was weggevlucht.

Bernd kwakte neer op de grond, op de plek waar het allemaal was begonnen, bij een boshut *in the middle of nowhere*. Maar vreemd genoeg werd hij deze keer niet opgesloten in de bouwvallige schuur.

Hij zag dat naast de blokhut een grote kuil was gegraven. Op de houtvoorraad stond een platenspeler klaar.

Bernds handboeien waren vastgemaakt aan een ketting. Hij kon amper een meter voor- of achteruit kruipen. In paniek trok hij aan de boeien, maar bezeerde daarmee zichzelf alleen maar. Toch deed hij het opnieuw, hij wilde weg hier. Hij vroeg zich af waarom Mack opnieuw de hut in was gelopen.

Hartverscheurend geschreeuw sneed door Bernds ziel. Hij zag hoe de gemaskerde een meisje met witblond haar uit de hut sleurde en naar de put trok. Hij wist niet dat zij ook hiernaartoe was gebracht en wanneer dan. Enkele dagen geleden toen ze allebei ontvoerd werden, of nog maar net?

‘Feija?’ riep Bernd. ‘Feija!’

Het zeventienjarige meisje had blauwe plekken en kneuzingen. Haar shirt zag rood van het bloed dat uit haar neus druppelde.

Maar dat deerde Mack the Knife niet. Hij gaf haar een paar fikse klappen in het gezicht en trapte in haar buik, zodat ze geen woord meer kon uitbrengen.

‘Nee!’ schreeuwde Bernd. ‘Laat haar met rust! Laat haar gaan!’

Wat hield hij van haar. Het moment dat hij Feija Hildebrand voor het eerst zag, op het podium in de Alte Oper van Frankfurt, had zijn zintuigen op scherp gezet. Ze had in het felle licht wat weg van

een engel. En toen hij haar loepzuivere zangstem hoorde, was hij helemaal verkocht. Het was liefde op het eerste gezicht.

Haar nu zo te zien lijden kon hij amper verdragen.

Feija richtte zich heel even op. Haar voorhoofd was gebrandmerkt met een naam, *Jenny Diver*.

Bernd had moeite met ademhalen. Al had hij zelf al heel wat smeerlapperij uitgehaald, zijn vriendin op deze manier toegetakeld zien deed zijn lijf verstijven.

Wonderlijk genoeg herkende zij hem in al haar paniek nog. Ze probeerde zelfs bemoedigend te glimlachen, voor ze bij haar haren werd meegetrokken en in de put geduwd. De houten bekisting rondom haar werd gesloten en dichtgenageld, waarna Mack the Knife een laag aarde op haar graf kieperde.

‘Niet doen! Alsjeblieft. Laat haar leven. Neem mij, maar laat haar leven!’

Slechts door een smalle schacht, verbonden aan een apparaat dat mee onder de aarde verdween, vond verse lucht nog een weg naar beneden. Het snikken en roepen van het meisje klonk hol. Het was het enige geluid dat het nachtelijke bos in leven hield.

Mack the Knife liep naar de platenspeler en trok een vinylplaat uit een hoes. Keurig zette hij de naald op de rand van de plaat.

Terwijl de eerste, jazzy tonen van het liedje *Mack the Knife* klonken, maakte de griezels met het witte theatermasker de ketting aan Bernds handboeien los.

Als een waanzinnige kroop Bernd naar de plek waar Feija lag en probeerde hij met zijn blote handen de aarde weg te schrapen.

‘Feija? Ik ben hier!’

Ze kon door haar hysterische gesnik amper zijn naam uitspreken en smeekte hem om snel te zijn.

*Now on the sidewalk, one Sunday morning
Lies a body just oozing life, eek!
And someone is sneaking around the corner
Could that someone be Mack the Knife?*

De losse stenen in de aarde waren scherp, zijn vingertoppen lagen meteen open. Bloed druppelde op de kluiten aarde en zandkorrels kropen in de wonden. Maar toch gaf hij het niet op. Hij bleef wroeten.

En toen was het liedje afgelopen. De naald van de platenspeler schoot naar het midden van het vinyl, voor ze omhoogklikte en naar de beginpositie draaide.

Met een schok werd de luchtschacht afgesneden. Bernd vermoedde dat het apparaat ook zuurstof wegzoog uit de kist.

Hij hoorde Feija nog feller tegen het houten deksel slaan. Haar stem klonk gesmoord en er zat meer paniek in dan eerst. Zijn verbeelding vulde in wat er met haar gebeurde. Met amper ruimte om zich heen zou ze spartelend als een vis op het droge haar leven proberen te redden. Maar Feija had geen schijn van kans, bedacht Bernd, met een zware laag aarde boven op haar en amper zuurstof in haar kist.

Hij hoorde haar stem niet meer. De kou sloeg hem om het hart. Was ze dood?

Huilend liet hij zich op de grond zakken. Hij bedekte zijn ogen met zijn bloedende handen.

Mack the Knife keek toe, twee onpeilbare ogen die door gaatjes in het theatermasker het toneelstuk aanschouwden.

Bernd verloor het bewustzijn. Het doek was gevallen voor hem en de liefde van zijn leven, Feija Hildebrand.

Hun verhaal was voorgoed voorbij.

HOOFDSTUK 1

DOELLOOS HOPEN

Erika sloot haar helblauwe ogen toen ze de kerk van het vergeten Les Hautes-Rivières binnenwandelde. Ze snoof de frisse buitenlucht op en streek haar roodbruine haren uit haar gezicht.

Haar neef Nielsen liep voor haar uit tussen de kerkstoelen en keek zoekend om zich heen. Ze had met hem te doen.

Nielsen was op zoek naar een ongrijpbaar meisje. Ze was de liefde van zijn leven, Noémi Vilnitis. Het was een klein wonder dat hun goeie vriend Felix haar met zijn computer- en hackskills had kunnen traceren.

Erika en Nielsen zagen het meisje een laatste keer toen ze een kloostertje in Italië ontvluchtte. Het was voor Felix een helse zoektocht geweest om haar te volgen. Maar camerabeelden in treinstations, bij bushaltes en op openbare plaatsen hadden hen tot hier gebracht. Een webcamera boven het altaar, een poging tot modern denken van een uitstervende kerkgemeenschap, was het laatste toestel dat haar gezicht geregistreerd had. Alsof Noémi wilde dat ze gevolgd zou worden. Tot hier. En niet verder.

Het tienermeisje leek ongrijpbaar, net als Erika en Nielsen zelf. Niemand wist dat zij twee jeugdspionnen waren, dat Erika en Nielsen geen naam, geen identiteit en geen achtergrond meer hadden. Op papier waren ze dood.

En zo voelden ze zich soms ook.

Erika liep door de middenbeuk naar Nielsen, terwijl ze met haar vingers over het hout van de stoelen streek.

‘Hier heeft ze ongeveer gezeten.’ Nielsen wees naar een kerkstoel

en de camera verderop. 'Ik kan amper bevatten dat Noémi hier was... en nu niet meer. Waarom mag ik haar niet vinden?'

Erika haalde haar schouders op en wreef met haar hand over de rug van haar neef.

'Jij weet toch wat het is?' vroeg hij. 'Om iemand te verliezen die je graag zag? Een geliefde.'

Ze knikte en wendde haar blik af. Erika verloor niet alleen haar ouders, toen ze nog maar zes was. Tien jaar later verdronk de jongen die haar zoveel steun en liefde gaf voor haar ogen. Ze sprak zijn naam nog amper uit, omdat het nog steeds pijn deed. En omdat ze diep vanbinnen nog steeds van hem hield.

Marco Salvi.

Dat ze hem door haar belachelijke angst voor water niet uit de Zuid-Willemsvaart had kunnen redden, sneed diep. Nog steeds, na al die tijd. Ook al had ze haar onredelijke angst voor water af en toe onder controle gekregen, die momenten van moed en heldhaftigheid kwamen te laat voor Marco.

'Zie ons hier staan', grinnikte Nielsen, met een pijnlijke grimas om zijn mond. 'Ik treurend om Noémi. En jij treurend om Marco.'

'Nooit de moed opgeven', glimlachte ze. 'Jij kunt Noémi *wel* nog vinden. En je *zult* haar vinden.'

'Waarom bracht ze ons hiernaartoe? En waarom stopt het spoor hier?' Hij ging op de stoel zitten en staarde voor zich uit. Erika ging naast hem zitten en keek naar het altaar. In een met glazen deuren afgesloten kapel in een zijbeuk stond een familie bij een doopvont. Een trotse vader en moeder hielden hun dochter vast, die met water deel werd van de gemeenschap van het dorp.

Het gevoel van geborgenheid dat het baby'tje moest voelen, brak Erika's hart. Wat had ze graag dat gevoel van echt thuis zijn nog eens ervaren, met haar vader Simon Storm en haar moeder Femke Leroy aan haar zijde.

Nu was er enkel nog Erika's team: haar neef Nielsen, die zelf de weg kwijt was, Felix Tallon, die haar gelukkig vaak aan het lachen kreeg, en Andreas Salvi.

Wat Erika bij Andreas moest denken en voelen, was allang niet meer in een paar regels te beschrijven. Andreas en Erika hadden een aparte geschiedenis van haat, vriendschap en zelfs liefde... Liefde tussen twee tieners die steeds overschaduwd was geweest door Andreas' broer Marco.

Nielsens smartphone zoemde in zijn achterzak. Hij bekeek het scherm en draaide zich naar Erika.

'Het is gedaan met de rust', zei hij droog. 'Celine Schield komt naar ons schuilhuis. Ze wil ons dringend spreken.'

HOOFDSTUK 2

DE LIJN OVERSTEKEN

Een steile bergflank oplopend zag Erika aan het einde van het grindpad een Audi staan. Twee jongens liepen af en aan en laadden de kofferbak uit. Voorbij de bomen en het struikgewas blonk het schuilhuis van Nielsen in de zon. Verder was er niets te zien dan eindeloze bossen.

Nielsen haalde Erika in en gaf haar een zetje.

‘Je bent toch niet moe, zeker?’ Hij knipoogde, waarop hij wat sneller het pad af liep.

Erika bleef even staan kijken. Nielsen trof Felix bij de auto, nam hem in de houdgreep en wreef door zijn blonde haren, waardoor hij zijn zwarte brillette bijna verloor. De Franse jongen liet zich niet kennen en probeerde met stuntelige, slecht uitgevoerde karatemoves terug te vechten.

Andreas liep met een koffer tussen de twee jongens door en vloekte in het Italiaans dat ze best mochten helpen met het uitladen van al die rotzooi. Wie had er verdorie weer zoveel spullen meegenomen? Ze waren precies een bende oude wijven.

Deze omgeving deed iets met Erika. Als ze dan geen thuis had, kwam deze plek toch het dichtst in de buurt. Al besepte ze dat het vooral deze drie jongens waren die haar dat thuisgevoel gaven.

Ze liep verder en genoot van de steentjes die onder haar voeten knerpten. Haar klamme handen veegde ze af aan haar jeansshort en ze trok haar shirt recht.

Andreas was de enige die weer naar buiten kwam. Hij bleef bij de kofferbak staan.

‘Hé’, zei hij. ‘En? Iets gevonden in Les Hautes-Rivières?’

‘Nee. Of... niks dan wat oude herinneringen.’

Hij keek haar peilend aan.

Erika twijfelde of ze zou zeggen dat Nielsens gemis ook bij haar wat los had gemaakt, en dat ze met Marco in haar maag zat. Maar dat zou Andreas misschien ook pijn doen.

‘Gaat het?’ Hij kwam dichterbij. ‘Je zit ergens mee.’

‘Nee. Er is niks.’

‘Niet liegen tegen mij, juffrouw Storm. Als je te veel piekert, kan dat hoofd van jou ontploffen.’

Hij legde zijn hand op haar schouder en streelde haar hals. Zijn aanraking gaf haar energie en ze keek hem aan.

Net toen hij naar haar toe bewoog en haar lippen leek te willen zoenen, draaide achter hen een auto met een stevige vaart de oprit op. Andreas liet Erika los en leunde tegen de Audi. Sinds hun laatste case in Italië hadden de twee veel tijd met elkaar doorgebracht, maar de grens tussen vriendschap en liefde waren ze nog steeds niet glashelder overgestoken.

‘Goeiemiddag, schatties’, zei Celine Schield, de twintig jaar oudere baas van hun team. ‘Alles goed?’

‘Ja, hoor. Ja, ça va. Gaat wel. Ja, ja’, klonk het ongemakkelijk.

‘Zijn Nielsen en Felix er al?’ Ze keek zorgelijk. ‘Ik wil er graag direct aan beginnen.’

HOOFDSTUK 3

VOOR HEM

Erika beet op haar nagels en zakte door de onverklaarbare druk op haar schouders onderuit in haar stoel. Gespannen volgde ze Celine Schield, die haar op maat gemaakte mantelpak rechtstrok en aan de tafel tegenover het viertal ging zitten.

Felix ging naast Erika zitten en glimlachte, waarna hij in haar knie kneep in een poging haar gerust te stellen.

Volgens Felix kwam alles altijd wel goed. Hij was een topvriend.

Nielsen zat op de vensterbank. Hij moest wel denken dat hij van de zijkant de boel beter kon overzien. Andreas leunde tegen de muur achter Erika. Hij was altijd haar back-up... en duidelijk wantrouwig voor wat komen zou.

Het maakte Erika ongemakkelijk dat ze ongewild in het middelpunt van de belangstelling stond.

‘Ik heb een nieuwe case voor jullie. Alle vier.’ Celine vouwde een zwarte map open en legde een foto voor zich. ‘Feija Hildebrand. Levend begraven in een bos, ten oosten van Frankfurt in Duitsland. Bij de rivier de Main. Ze was zeventien en een beloftevol talent in het conservatorium van Frankfurt. Theater en opera.’

De kist waarin ze stierf was opgegraven en opengemaakt. De vreemde houding waarin het meisje lag toonde hoe ze nog geprobeerd had uit haar hachelijke situatie te ontsnappen. Haar gezicht was bevroren in een schreeuw.

‘Deze foto’s hebben we online gevonden, samen met een video van een oproep van Bernd Geisler. Een schreeuw om hulp. Naar de

exacte begraafplek en haar lichaam zijn we nog op zoek.’ Celine zuchtte. ‘Haar vriend, die Bernd Geisler, is samen met haar verdwenen. Volgens de Duitse onderzoeksdossiers hadden ze een relatie. Bernd is ook een opkomend talent in de theaterwereld.’

‘Is hij een verdachte?’ vroeg Nielsen.

‘Zijn oproep lijkt oprecht, hij is werkelijk in paniek en denkt dat hem hetzelfde te wachten staat.’ Ze nam er een tijdslijn bij. ‘De twee zijn het laatst samen gezien op een receptie na een première in de opera van Frankfurt, de Alte Oper Frankfurt. Kennissen verklaarden dat er geen vuiltje aan de lucht was tussen die twee.’ Celine griste een foto uit het dossier. ‘We weten dat het niet bij deze ene moord zal blijven, dat het zelfs heel snel kan gaan. Bernd is nog steeds spoorloos. Bovendien liet de moordenaar een vreemd teken achter op het slachtoffer. Hij of zij wil duidelijk een verhaal vertellen.’

Erika voelde hoe haar maag zich omdraaide toen ze wat dichters naar het afgedrukte beeld boog. In het voorhoofd van Feija Hildebrand waren de woorden *Jenny Diver* gebrand. Ze kon enkel raden hoe erg het meisje had afgezien voor ze de dood vond.

‘Ook aan de binnenkant van de kist liet de moordenaar een spoor achter.’ Celine wees naar de met houtskool in het hout gekerfde tekst. ‘*Maak de juiste keuze. Kom in het reine met het verleden.* Blijkbaar vond iemand dat Feija een schuld had waarvoor een prijs betaald moest worden. Hoe of waarom ze *in het reine moest komen met het verleden door de juiste keuze te maken...* dat is de vraag.’

‘En je denkt dat Bernd de volgende is?’ vroeg Erika.

‘Bij Bernds online oproep, zijn schreeuw om hulp, stond: *Mack is back in town, and the song will go on.* De moordenaar belooft dat hij opnieuw zal toeslaan.’

‘Verschrikkelijk’, zei Nielsen. ‘Maar, euh... waarom is dit een zaak voor ons?’

‘Een seriemoordenaar, *fair enough*’, zei Andreas instemmend. ‘Niet per se iets voor ons om te onderzoeken.’

‘De slachtoffers, Feija Hildebrand en Bernd Geisler, volgen we al langer.’ Celine aarzelde, terwijl ze nadrukkelijk Erika aankeek. ‘Die

twee creatievelingen zouden lid zijn geweest van een criminele bende in Duitsland, die sinds ongeveer twee jaar in verband wordt gebracht met een aantal verdwijnings- en moordzaken. Het is ons nooit gelukt om de bende daadwerkelijk in kaart te brengen, laat staan hun motieven of ware beweegredenen te weten te komen.'

'We weten dus niet eens of er een bende is?' grinnikte Andreas. 'Mooi dossier.'

'En het is mij nog steeds niet duidelijk waarom wij dit moeten doen.' Nielsen stond op en kwam dichterbij. 'Trouwens, waarom zouden we al die moeite doen als we denken dat die twee zelf criminelen waren? Misschien was het een afrekening in het milieu? Waarom staat anders die tekst aan de binnenkant van de kist? *Maak de juiste keuze. Kom in het reine met het verleden.* Iemand wil Feija en Bernd straffen voor wat ze vroeger hebben mispeuterd. Toch? Of misschien zit die Bernd er zelf wel achter en is hij gewoon gek geworden.'

'Ik wil de waarheid achterhalen. Niet alleen over deze twee verdwenen bendeleden, maar misschien ook over al die verdwijnings- en moordzaken van de afgelopen twee jaar, van hun bende. En... omdat ik denk dat jullie ook de waarheid willen weten.' Celine haalde diep adem. Ze keek Erika opnieuw aan en wierp nu ook een blik op Andreas. 'De jongen die destijds voor Team Mortis die zaak in Duitsland onderzocht, was Marco. Marco Salvi.'

Andreas slikte en ging wat rechter staan. Erika wist zichzelf geen houding te geven.

Ze zag vanuit haar ooghoek hoe Felix dichter naar haar toe boog, alsof hij haar zo steun wilde bieden. Maar ze rilde over haar hele lijf.

'Marco was blijkbaar bezig met de zaak, toen nog voor jullie baas Brian Bailey. Maar hoewel Marco vorderingen maakte, werd hij door Bailey uit Duitsland weggehaald.' Celine haalde een paar oude dossierstukken uit de map. 'Marco moest aan de slag met de zaak Romeo & Juliet in Verona, omdat er politieke belangen waren.' Ze streek met haar vingers over de getypte tekst. 'En blijkbaar wilde Bailey ook dat Marco extra tijd met jou doorbracht, Erika, omdat jullie twee *een klik hadden en Marco je vertrouwen moest winnen.* Bailey vermeldde toen al

in zijn dossiers dat hij je wilde rekruteren voor het team.'

'Merde, man. What the fuck is dit?' bracht Felix uit.

Erika liet het allemaal als een storm over zich heen komen.

'Bailey schreef in het dossier dat Marco niet wilde stoppen, omdat hij vorderingen maakte in Duitsland en verklaarde dat hij *gruwelijke dingen op het spoor was*, die mogelijk *tientallen onschuldige slachtoffers konden schaden*. Waarom Bailey het onderzoek niet voortzette, is mij en mijn collega's een compleet raadsel.' Celine sloeg de dossiermap dicht. 'Maar goed, dat Brian Bailey niet bepaald te vertrouwen was, hoef ik jullie niet meer te vertellen.'

Erika kon geen woord uitbrengen. Niet alleen dacht ze terug aan hoe Bailey zowel haar als haar ouders verraden had, en medeverantwoordelijk was voor hun verdrinkingsdood. In zijn poging te vluchten, met Erika als gijzelnemer, had Bailey haar voor dood achtergelaten. Ze had de messteek die hij haar per ongeluk had gegeven ternauwernood overleefd, aan het einde van het Dodenspel.

'Erika...' vroeg Celine. 'Ik zou graag willen dat jij deze zaak trekt.'

'Zijn jullie gek geworden?' brieste Andreas.

'We denken dat Erika een ingang naar die bende kan forceren', verdedigde ze zich.

'Het is een zaak waarin zelfs Bailey ervoor koos om zijn tiener-spion eraf te halen.' Andreas maakte een wegwerpgebaar. 'En nu willen jullie Erika erop afsturen?'

'Samen met haar sterke team', vulde Celine aan in een poging de gemoederen te bedaren. 'Ze doet dit niet alleen.'

'Dat is bullshit!'

'Misschien eerst afwachten wat Erika er zelf van zegt?' nam Felix het voor haar op. 'Ze is oud genoeg om zelf keuzes te maken. En sterk genoeg.'

'Ze weet niet waar ze aan begint', vloekte Andreas. 'Ze is jong en onervaren, net zoals wij. En nog meer, zelfs! Moet zij het speerpunt worden van deze rotcase? Willen jullie haar misschien dood?'

'Jeses, nee. Natuurlijk niet, Andreas', mompelde Nielsen.

‘Het is niet dat ze totaal onervaren is.’ Felix was opgestaan. ‘Het is verdorie haar dertiende case.’

‘O ja. *Dertien*.’ Andreas schudde zijn hoofd. ‘Nu voel ik me een pak geruster. Dertien is mijn favoriete getal.’

‘Het is een zaak met een geschiedenis’, zei Celine en ze ging op de tafel voor Erika zitten. ‘Maar ik vind dat we dit moeten afwerken. Niet alleen omdat het onze plicht is om onschuldige jongeren te beschermen en de waarheid naar boven te halen. Maar ook voor Marco. Dat we zijn werk kunnen afmaken.’

HOOFDSTUK 4

WAT ZOUDEN ZIJ DOEN?

Erika sloeg de achterdeur van het schuilhuis achter zich dicht. Ze hoorde hoe aan de voorkant de auto van Celine Schield startte en over het grindpad richting bossen reed.

Haar hoofd was een chaos. Ze wist niet waar ze eerst over moest nadenken terwijl ze langs de trappen de tuin in liep.

Ergens in het donker hing tussen twee bomen nog steeds de hangmat waar ze samen met Nielsen zo vaak in had gezeten, ook die eerste nacht na de dood van Marco. Hier had ze voor het eerst echt gehuild en haar hart uitgestort over haar verdronken vriend.

Haar gedachten namen de werkelijkheid over. Ze zag niets dan een blauw waas voor zich, niets dan water om haar heen dat haar versmachtte. Het hoofd van Marco, dat opgeslokt werd door de dodelijke massa. Een paar luchtbellen die langs zijn lippen ontsnapten, tot hij niet meer bewoog.

Ze zette haar tanden op elkaar en voelde tranen over haar wangen rollen. Maar al te goed wist ze dat ze die beelden nooit zelf had gezien. Ze had Marco niet kunnen redden uit het water. In een moment van zinsverbijstering was ze hem nagesprongen, maar zelf bijna verdronken, omdat het water haar verlamde. Het was alsof ze geen controle meer had over haar lichaam en geest.

Stompweg door stom, idioot water.

Ze voelde zich een freak. Dat gebeurde zo vaak. Hoe kreeg ze aan een normaal denkend mens uitgelegd dat water zo'n impact op haar had? Geen zinnig persoon die het zou begrijpen. Het was om mee

te lachen. Aanstellerij. Dat ze haar ouders voor haar ogen vermoord had zien worden, verdronken door een ongrijpbare man die tot De Schaduw gekroond was en verraden door hun ex-collega Brian Bailey, dat alles wilde ze niet eens als excuus inroepen.

Ze moest zelf verantwoording afleggen voor wat ze dacht dat ze geworden was: een zwak, zielig, onzeker kind.

‘Sorry dat ik zo fel was. Ik wilde je niet kwetsen’, klonk een stem achter haar. ‘En... je moet niet zo streng zijn voor jezelf.’

Ze keek op en zag Andreas’ troostende blik.

‘Of denk je dat ik niet weet wat jij nu zit te denken, Erika Storm?’

‘Ik zou het durven geloven’, zei ze zacht.

Andreas kwam wat dichterbij en ging naast haar in de hangmat zitten, waar hij net zoals zij voor zich uit bleef staren.

‘Ik mis hem ook, hoor. Dat broertje van mij. Misschien dat ik daarom zo kwaad was.’

‘Onredelijk.’

‘Onredelijk, dat ook.’

Ze glimlachte.

‘Er gaat geen dag voorbij dat ik er niet aan twijfel of ik iets verkeerd heb gedaan. Dat ik er had moeten zijn toen hij met die cases bezig was.’ Andreas slikte. ‘Ik had meer lef moeten hebben. Mijn stem verheffen tegen Brian Bailey. Die klootzak deed alsof hij onze baas was en het beste met ons voorhad. Maar hij was alleen maar bezig met zijn eigen agenda.’

‘I know.’

‘Ik denk ook dat ik Marco had moeten redden. Toen hij verdronk. Jij was tenminste dichtbij. Ik zat duizend kilometer verder.’ Andreas schudde zijn hoofd. ‘Sorry dat ik het je ooit verweet. Het was niet jouw schuld.’

‘Als het niet mijn schuld was dat hij verdronk en stierf, waarom voelt het dan nog altijd zo?’

‘Ik zie je graag, Erika. Weet je dat?’ Hij draaide zich naar haar toe. ‘Net zoals Nielsen en Felix. Hé, die gasten zouden door het vuur gaan voor jou. En ik ook.’

Erika glimlachte, omdat zijn woorden bij haar binnenkwamen. Dat hij al jaren littekens van brandwonden met zich meedroeg, maakte zijn boodschap nog intenser. Ze geloofde dat hij voor haar de vlammen zou trotseren, al was het zijn grootste angst.

‘Ik mis hem’, zei ze. ‘Ik mis hem nog steeds zo hard.’

‘Dat weet ik. Ik ook. En... ik wil jou niet *ook* kwijtraken. Snap je dat?’ Hij bleef haar aanstaren en bewoog zacht naar haar toe. Omdat ze omhoogkeek, hield hij even in. Het moment tussen de twee werd tastbaar en het was moeilijk het opnieuw te grijpen.

Bij de tegels op de trap naar de tuin klonken voetstappen. De jongen bleef staan en wilde rechtsomkeer maken, maar Andreas en Erika keken hem allebei over hun schouder vragend aan.

‘O, euh... hallo.’ Nielsen stak onwennig zijn hand op. ‘Sorry. Ik heb het gevoel dat ik iets, euh... verpest. Laat maar. Ik ga weg.’

Andreas stond op. ‘Je verpest niks, makker. Ik denk dat je nichtje wel een goeie babbel kan gebruiken.’ Hij wenkte Nielsen dichterbij en stond zijn plaats in de hangmat af.

Nielsen beet op zijn lip en staarde Erika met een frons aan, terwijl Andreas in het schuilhuis verdween.

‘Wat?’ vroeg ze met een lach.

‘Het is toch waar? Kwam ik de boel verpesten?’

‘Nee, nee. Wat vanavond niet is, kan morgen nog komen. Als het zo moet zijn... Toch?’

‘Wel, wel. Wijze woorden van mijn nichtje.’

Ze gaf hem speels een por.

‘Het zal wel raar voor je zijn dat Celine hier plots stond met een dossier rond Marco’, zei Nielsen.

‘Het is wat het is.’

‘Felix zei het ook. Zo’n dossier dat Marco nooit afmaakte... dat nu voortzetten... Dat is echt heavy shit.’

‘Tegen wie zeg je het?’

‘En... we zouden het perfect snappen als je het niet zou doen. Maar... je moet snel beslissen. Als er in no time nog slachtoffers kunnen vallen... Bernd Geisler...’

‘Ik weet het, maar...’ Ze haalde haar schouders op en keek hem begripvol aan. ‘Misschien kunnen jullie al vertrekken en kom ik jullie achterna? Dan kan een van jullie misschien al starten en...’

‘Nee, dat lijkt me een slecht idee.’

Ze zweeg.

‘Samen uit, samen thuis. We zullen jou niet dwingen, Erika. Echt niet. Ik niet, Felix niet, Andreas *zeker* niet...’ Nielsen grinnikte. ‘Maar ofwel doen we dit samen, in de voetsporen van Marco, ofwel doen we dit niet. Ik zou niet willen dat je niet meegaat en achteraf spijt hebt. Of het gevoel dat je wat gemist zou hebben, omdat het nu ook over Marco gaat.’

‘Geef toe dat jij de zaak wel wilt doen.’ Erika trok haar wenkbrauwen op. ‘Of denk je dat ik niet weet dat mijn neef dit wil doen voor zijn oude maat?’

‘Misschien wel. Maar *jouw neef* vindt het nog een pak belangrijker hoe jij je erbij voelt.’

‘Merci.’

Nielsen liet de stilte duren. Het was een heldere nacht, zo’n nacht waarin hij besepte hoe klein hij was in de wereld om hem heen. Hij raapte zijn moed bij elkaar.

‘Ik vind het echt geweldig dat ik op je kan rekenen, en dat je zo gek bent om me te volgen in mijn zoektocht naar Noémi.’ Nielsen glimlachte ongemakkelijk. ‘Dus... ik was eigenlijk al van plan het je te vertellen.’

‘Wat te vertellen?’

‘Of je de case van Marco nu wilt heropenen of niet... Op zolder staan nog oude spullen van hem, misschien vind je het leuk om die eens te zien.’

HOOFDSTUK 5

DOEN WE HET OF DOEN WE HET NIET?

Nielsen duwde het deurtje naar de zolder open. Kartonnen dozen en rekken met lakens eroverheen vulden de ruimte. Erika keek over Nielsens schouder mee, gevolgd door Andreas en Felix.

‘Ik ben hier zelf al heel lang niet meer geweest.’ Nielsen vouwde een doos open. ‘Het zijn allemaal spullen van oude cases. Jongeren van het team die hier tijdelijk verbleven en kleren achterlieten. Of dingetjes die ze nodig hadden tijdens een zaak.’

Erika liet haar hand langs de kapstokken glijden. Ze herkende een vestje dat Marco ooit gedragen had. Eronder stond een doos met spullen. Een sjaal. Een rugzak. Wat boeken die hij las. Balletschoenen.

Terwijl Nielsen en Andreas bij het rek stonden en herinneringen ophaalden, ging Erika met de balletschoenen op haar schoot bij Felix zitten. Die had een plastic cover van een sofa getrokken en zat met zijn neus in het dossier.

Erika staaarde naar Marco’s schoenen. Hij had veel meer dan talent dan zij. Het was misschien wel een van de redenen waarom ze voor hem gevallen was.

‘En? Ben je al wat wijzer geworden?’ vroeg ze.

Felix gluurde over het papier heen haar kant op. Overwoog ze de case aan te nemen?

‘Bizar, hoor. Het meisje dat vermoord werd had de woorden *Jenny Diver* op haar voorhoofd gebrand.’ Felix nam zijn smartphone. ‘Dat is een karakter uit *Mack the Knife*, een liedje waarin verteld wordt welke slachtoffers een seriemoordenaar allemaal maakt.’

De jazzy klanken dreven door de zolderruimte. Gefascineerd luisterde Erika naar het liedje over de gehaaide man met de scherpe, parelwitte tanden, en zijn slachtoffers.

‘Het verklaart ook de tekst *Mack is back in town, and the song will go on*, die werd achtergelaten bij de video van Bernd Geisler. Dat eerste stukje van die zin komt uit de lyrics. Mack the Knife is terug. En... hij belooft dat het liedje verder gaat. Dat er dus nog meer slachtoffers zullen komen.’

‘Damn...’ mompelde Erika.

‘Er is ook wat raars aan de hand met die paar stukken uit het dossier uit de tijd van Marco.’ Felix pakte een paar A4’tjes. ‘Feija Hildebrand stierf in een kist. Levend begraven.’ Hij wees naar het oude dossier. ‘Maar die bende waar Celine Schield het over had, die theaterjongeren... Een van de moorden waar zij een tweetal jaar geleden aan gelinkt werden, was op een tienermeisje van vijftien. Meinke Leverenz. En twee keer raden hoe dat meisje stierf.’

‘Euh...’

‘Levend begraven. Met dat verschil dat een camera in de kist een aantal foto’s maakte en de wereld in stuurde: toen het slachtoffer nog leefde, toen ze net gestorven was, en na een paar weken, toen haar lichaam begon te ontbinden.’

‘Ik mag hopen dat die foto’s niet in het dossier zitten?’

‘Jawel. Maar... ze zijn niet voor gevoelige zieltjes.’

‘Dus... je denkt dat de moord die twee jaar geleden door de bende gepleegd is op Meinke Leverenz, nu herhaald werd?’

‘Inderdaad. En nu gebeurde de moord op een van de vermoedelijke bendeleden van toen.’

‘Vergelding? Wraak om wat er toen gebeurd is? Het zou in elk geval die tekst in die kist verklaren. *Maak de juiste keuze. Kom in het reine met het verleden.*’

‘Misschien. Daarvoor zullen we eerst Marco’s werk moeten afmaken. Wie of wat dreef die bende van toen? Is ze nog actief? En... wie valt de jongeren van die bende nu dan aan?’

Andreas stond met Marco’s rugzak in zijn hand. In een zakje aan

de zijkant zaten nog een paar oude spullen, een kaartje van Frankfurt en een paar tickets van de opera.

Met een zwaar hart zette hij de rugzak op de grond. Een helder slaand geluid klonk door de ruimte.

Erika ging wat rechter zitten. Ook Nielsen en Felix hadden het gehoord en vonden elkaars blik.

Andreas nam de rugzak weer op en zette hem opnieuw op het parket. Opnieuw klonk hetzelfde geluid. De Italiaan draaide de rugzak om en voelde aan het leer. Een vierkant voorwerp zat verborgen tussen de bodem van de rugzak en de binnenvoering.

‘Heb je iets van...?’

Nielsen had al een breekmes uit een gereedschapskoffer gepakt en duwde het in Andreas’ hand.

Voorzichtig sneed Andreas de naad open. Hij zag nu pas dat die opnieuw gedicht was geweest. Erika en Felix stonden op en kwamen dichterbij, Felix met het dossier onder zijn arm.

Andreas voelde in de gewatteerde binnenkant. Hij trok er een oude smartphone uit.

‘*Mannaggia...*’ vloekte hij. ‘Is die nog van Marco geweest?’

‘Van wie anders?’ vroeg Felix. ‘Misschien heeft hij die verstopt uit angst dat iemand hem zou vinden.’

‘Of Marco heeft zijn werk niet kunnen afmaken toen het misliep met die case in Italië.’

‘Fuck... dat ik dat nooit eerder gemerkt heb.’ Nielsen nam de rugzak over en bekeek hem van alle kanten. ‘Dat ding staat hier al keilang.’

Andreas gaf de telefoon aan Erika. Het was raar om het geleefde leven van Marco opnieuw te voelen. Ze peuterde met haar vinger aan de openingetjes aan de onderkant.

‘Een juiste lader vinden zal nog wel lukken, zeker?’ vroeg Felix. ‘Jullie willen ook weten wat erop staat, toch?’

‘Ja, duh’, zei Andreas.

‘Wil dat dan eigenlijk zeggen dat we die case gaan doen?’

‘Felix...’ onderbrak Nielsen hem.

‘We moeten snel beslissen, voor er nog meer slachtoffers vallen.’ Felix hield het dossier op. ‘Dus ik ben me superhard in die zaak aan het verdiepen. En nu dus ook in die smartphone...’

‘Felix...’ Andreas gebaarde dat hij zich rustig moest houden, dat hij Erika niet mocht pushen, maar kreeg een boze blik.

‘Stel dat we het zouden doen... en ik zeg duidelijk *stel*... Waar zouden we dan beginnen?’ Erika keek naar de jongens. ‘Hebben we eigenlijk wel een startpunt? Het gaat over een bende waarvan nooit is aangetoond dat ze echt bestond.’

Felix sloeg het dossier open. ‘Marco maakte melding van drie Duitse jongeren met wie hij contact had omdat hij dacht dat ze actief waren in het criminele milieu. Ten eerste is er Feija Hildebrand, het vermoorde meisje. Ten tweede is er Bernd Geisler, haar ontvoerde vriend. Dus, ja... daar hebben we ook niet veel aan.’

‘En de derde?’

‘Gaan we echt naar Frankfurt?’ vroeg Felix. ‘Doen we het of doen we het niet?’

‘Nee. Het is te gek.’ Andreas keek naar Erika. ‘Veel te gevaarlijk.’

‘Ze kan best voor zichzelf beslissen.’ Felix keek Erika aan. ‘Volg gewoon je hart. Ik vertrouw op jouw oordeel, wat het ook wordt.’

Nielsen knikte. ‘Wat doen we? Geven we de case terug aan Celine Schield of vertrekken we? Zo snel mogelijk. *The song will go on*. We moeten kiezen. Nu.’

Erika aarzelde. Daarna knikte ze. ‘Wie was, na Feija en Bernd, de derde contactpersoon van Marco?’

Andreas vloekte en sloeg zijn ogen ten hemel.

Felix hield een foto op van een tienermeisje, inderhaast gemaakt buiten bij het operagebouw. ‘Onze beste kans hebben we als we op zoek gaan naar Romy Rosenberg. Zeventien. Een actrice, styliste en productiemedewerkster in het theater. En volgens Marco een nogal apart geval.’

HOOFDSTUK 6

LUI OOG

Haar buikgevoel liet haar zelden in de steek. Romy Rosenberg wist dat haar auditie niet perfect was verlopen. Bovendien hadden alle andere jongens en meisjes haar verbaasd met hun zangcapaciteiten.

De zeventienjarige Duitse liep de trappen van de oude opera in Frankfurt af en het met gele lampen verlichte park Bockenheimer Anlage op. Veel studenten uit het conservatorium wilden een plek in de opvoering van de *Carmina Burana*, het legendarische werk van Carl Orff dat in 1937 hier in première was gegaan. Romy zag haar lot al voor zich. In het allerbeste geval zou ze opgaan in het koor, een onopvallende plaats. In het slechtste geval zou ze niet eens teruggebeld worden. Ze moest haar tranen bedwingen. Al van bij haar geboorte was haar linkeroog net wat kleiner dan haar rechteroog. Romy was ervan overtuigd dat, ondanks haar mooie gezicht en normale figuur, die bijzonderheid haar stevast parten speelde. Dat het een factor was die onbewust zo stoorde, dat het mensen ertoe bewoog haar niet te casten.

Fucking kutoog, dacht ze.

De online artikels rond de verdwijning en de moord op haar vriendin, Feija Hildebrand, schoten opnieuw door haar geest. De onthutsende ontwikkelingen hadden haar auditie niet geholpen.

Alles liep fout.

Een jongen riep haar naam vanaf de trappen bij het operagebouw. Henrik Oberst sloeg de riem van zijn leren tas over zijn schouder en trok een spurt om Romy in te halen.

Dat ook nog, dacht Romy. In een babbel met haar vriend had ze absoluut geen zin. Liefst van al wilde ze het gewoon uitmaken, ze had er genoeg van.

‘Zo slecht was het niet’, zei hij. ‘Chill een beetje.’

‘Niet slecht? Het was verschrikkelijk.’

Hij legde zijn hand op haar schouder en liep met haar mee.

‘Ik kan maar niet stoppen met aan Feija denken’, zei Romy. ‘Het moet verschrikkelijk zijn geweest voor haar.’

‘Dat is het minste wat je kunt zeggen. En Bernd...’

‘Hm, ja.’

‘Wat? Je lijkt het niet erg te vinden dat hij vermist is. En dan die tekst. *The song will go on*. Wat als hij ook vermoord wordt?’

‘Van mij hoefde hij niet te verdwijnen. Maar... ik zal die creep niet missen. Hij was gek in zijn kop.’

‘Oké dan...’

‘Feija daarentegen. Fuck...’

Henrik trok haar dichter tegen zich aan, glimlachte troostend en zoende haar op de mond.

‘Het is nu misschien het moment’, zei hij.

‘Wat bedoel je?’

‘Om ermee te stoppen. Met de bende.’

‘Stoppen? Dat gaat niet.’

‘Romy... twee jaar is lang genoeg geweest.’

‘Ik heb het geld nog nodig. En daarbij... de anderen rekenen op ons.’

‘Er wordt gezegd...’ Henrik aarzelde. ‘Er wordt gezegd dat aan de binnenkant van Feija’s kist een tekst stond. *Maak de juiste keuze. Kom in het reine met het verleden.*’

Romy aarzelde.

‘Je hoeft geen slimmerik te zijn om te weten wat dat betekent. Iemand noemt zich Mack the Knife en grijpt jongens en meisjes uit de bende waar jij nu per se bij wilt blijven. Kom op! *Kom in het reine met het verleden...* Hoeveel levens hebben wij niet stukgemaakt de afgelopen maanden? Gewoon om wat geld te verdienen?’

‘Veel geld.’

‘Daar gaat het niet om.’

‘Ik had geen keuze.’

‘Maar nu wel. We moeten ermee stoppen, Romy. Stoppen met het verwoesten van levens. Iemand neemt wraak, zo simpel is het.’ Henrik zuchtte. ‘Zoveel jongens en meisjes die nooit hun ouders en vrienden terug zullen zien... zoveel ellende.’ Hij kreeg het moeilijk. ‘We moeten uit de bende stappen. Voor we zelf vermoord worden.’

‘Ik laat me niet zomaar afdreigen.’

‘Dit is echt. Feija is *dood*. Voel jij je dan helemaal niet schuldig om wat er vroeger allemaal gebeurd is?’

‘Misschien...’

‘Als ik twee jaar geleden geweten had hoever we zouden gaan... dan was ik er nooit mee begonnen.’

‘Dat is dan jouw keuze.’

‘Ik wil niet dat je nog gevaarlijke dingen doet.’ Henrik keek haar indringend aan. ‘We kunnen toch proberen te leven van wat we echt willen doen? Zingen, acteren en performen?’

‘Dat jij nog altijd in je droomwereld leeft, dat begrijp ik niet.’

‘Ik wil gewoon vooruit.’

‘Dat gaat niet! Ik heb zo ongeveer 0 euro op mijn rekening. En elke auditie loopt fout. Wat als ik straks niet meer voor Lily kan zorgen? Wat moet ik dan doen? Ik heb geen zin om mijn hele leven enkel kostuums te wassen en klaar te hangen, of make-up op de smoel te smeren van iemand die dan *wel* het podium op mag.’

‘Ik... ja...’

‘Nee. Mijn besluit staat vast. En je kunt me niet ompraten. Sorry.’

Henrik zuchtte en liet haar handen los. Hij zou niets meer zeggen, ze kende die blik maar al te goed. Soms kon hij zo koppig zijn. Zou ze het nu uitmaken?

Zonder nog wat te zeggen liep hij de andere kant op. Romy keek hem gefrustreerd na. Als hij ook maar eens een dag in haar schoenen stond, zou hij er anders over denken. Voor Romy was het geen keuze, blijven doen wat ze al zolang deed. Voor haar was het overleven. Hij had werkelijk geen idee wie ze was.

Romy liep de trap op naar haar studio, op de zolderverdieping. Het behang kwam van de muur en het rook er naar schimmel. Het was een gunst van de familie Storck dat ze hier met Lily, haar zusje van zeven, mocht verblijven, maar toch had ze het gevoel dat ze in een kraakpand leefde.

Lily was blij om haar zus te zien, liep haar tegemoet en gaf haar een knuffel.

‘Hé, had je een leuke dag op school?’

‘Ja, hoor.’

‘Leuk gespeeld met je vriendjes?’

Lily knikte, maar niet overtuigend. Ze toonde een tekening die ze had gemaakt en een blaadje huiswerk. Romy merkte dat er meer fouten op stonden dan wat anders, maar had de moed niet om alles opnieuw aan haar zus uit te leggen.

Na een snelle hap en wat televisiekijken samen legde ze Lily in bed.

‘Breng je me morgen naar school?’

‘Als ik op tijd thuis ben’, glimlachte Romy. ‘Maar... lekker slapen, hè. Ik kom straks nog even kijken, als het lukt.’

‘Ben je weer weg?’

‘Dat gaat niet anders. Maar als er een probleem is, mag je beneden op de deur kloppen bij de familie Storck. Oké?’

Lily trok het laken wat hoger en knikte. Romy knipte het licht uit en liep met een zwaar hart de woonkamer in. Dan pas liet ze haar tranen de vrije loop. De woorden van Henrik bleven door haar hoofd gonzen. Hij kon wel willen dat ze stopte bij de bende, met alle ‘bijverdiensten’ die ze samen binnenhaalden. Maar waar moest ze dan van leven?

En dan wist Henrik niet eens welke geheimen Romy nog had, buiten hun werk bij de bende.

Ze trok haar kast open en nam een minirok en een zwarte top uit een kartonnen doos. Ze wist dat haar gezelschap van die nacht ervan hield dat ze zich sexy kleepte. Met veel tegenzin maakte ze haar ogen op en zette ze haar wenkbrauwen zwart aan. Haar haren

bond ze strak in een paardenstaart. Ze droeg hoge laarzen, die haar gezelschap voor haar had gekocht.

Met de deurklink in haar hand bleef ze even staan. Van niets wat er die nacht nog zou gaan gebeuren zou ze ook maar één seconde genieten. Integendeel. Maar het betaalde te goed om het te laten liggen.

En misschien, heel misschien, zou het haar in staat stellen om echt voor haar zus te zorgen en te stoppen met alle rotzooi waar zij en Henrik mee bezig waren.

Een normaal leven was alles wat ze wilde.

Henrik verliet de hoofdweg en zocht door de verduisterde Westendstraße een kortere weg naar zijn appartement. Ondanks het hapje dat hij at en de tijd die voorbijkroop, lag zijn discussie met Romy nog zwaar op zijn maag, omdat ze het er al zo vaak over gehad hadden. Hij wilde een eerlijk leven leiden, zich niet meer inlaten met foute types en bouwen aan een toekomst. Weg van de bende.

Het idee dat hij die toekomst samen met zijn Romy zou bouwen, gaf hem vleugels. Tussen hen twee was het echte liefde. Dat wist hij zeker. Bijna twee maanden waren ze officieel samen. Dat ze nog niet met elkaar naar bed gingen, omdat Romy wilde dat ze zich spaarden voor elkaar, vond hij romantisch. Het gaf hem nog meer het gevoel dat ze voor elkaar bestemd waren. Hij wilde ook niets overhaasten. Ze was tenslotte nog maar zeventien.

Hij nam zijn sleutel en wilde de deur van zijn appartement openen, toen hij zag dat die op een kier stond. Had hij de deur daarstraks vergeten op slot te doen, gestrest omdat hij naar de auditie moest vertrekken?

Hij sloot de deur aan de binnenkant. Het had hem verbaasd dat hij de hele auditie geen seconde aan Feija en Bernd had gedacht. Pas toen Romy erover begon en haar angst met hem deelde, werd het opnieuw deel van zijn realiteit. Alsof hij die twee niet miste en het hem koud liet dat Feija levend begraven was. Het leek hem pas werkelijk wat te schelen toen hij de angst voelde dat hij de volgende zou kunnen zijn.